

Nach Gmünd (25. – 30. 8. 2014)

**Už od jara jsme přemýšleli, kam se asi tak vydáme v létě na cyklodovolenou – tentokrát to mělo být po delší době pouze „na těžko“. Padaly různé návrhy, ale žádný nás tak nějak „nechytil“. Žádný neměl ten správný náboj. Už, už to vypadalo, že zkrátka vezmeme kola, stany a spacáky a pojedeme někam, kam zrovna pojede vlak, když tu náhle někdo nesměle navrhnul „*A co třeba Chlum u Třeboně...*“
A BYLO TO TADY!**

Koukla jsem do mapy a najednou se přede mnou začala odvíjet trasa jak namalovaná. No jasně, vezmeme to do Gmündu, do slaného aquaparku, a pak zase nějak zpět. Cíl byl jasný, tak se mohlo začít plánovat:

- odjezd byl stanoven na pondělí 25. 8. 2014,
- vlivem různých zaneprázdněností jednotlivých účastníků byl odjezd posunut až na odpoledne a sraz na Hlaváku byl určen na 13:00,
- výluka vlaků na koridoru do ČB pak jednoznačně určila, že se vlakmo přiblížíme „jen“ do Veselí a dál pojedeme po svých,
- trasa byla naplánovaná volně s tím, že asi tak v úterý dorazíme do Gmündu, středa bude odpočinková a věnovaná ryze návštěvě sole-badu a od čtvrtka pojedeme zase na sever tak, abychom v pátek večer nebo v sobotu ráno odjeli z Veselí zpět do Prahy.

Ufff, tak konečně jsme se mohli začít těšit, ale bylo to fakt „*o fous*“ :o)))

Pondělí 25. 8. 2014

Vlak R1545 Ferdinand Kinderman s odjezdem v 13:33 jsme stihli v pohodě. Jen vagón vyhrazený pro děti a kola, byl poněkud našťouchán. Navíc se do tohoto vagónu uchýlilo i pár důchodců, ale ti byli nakonec paní průvodčí přesunuti do běžných vagónů, protože – nedá se svítit – ale nespádali ani do kategorie „*matky s dětmi*“ ani do kategorie „*cyklisti*“. Bez mučení přiznám, že jsem to uvítala s radostí, protože pan důchodce, který seděl v našem kupé, se rozhodl mít hlavní slovo a poinformovat nás o tom, jak mají ti důchodci těžký život a jak si v současné době – podle jeho názoru – stojí politická scéna.

Je fakt, že po jeho přesunu se slova ujala matka s asi 2letou dcerou, ale ta se naštěstí rozhodla vysvětlovat „*těžkosti cestování s dítětem vlakem*“ a „*výhody čerstvého kravského mléka oproti sunaru*“ „jen“ vedle ní sedící starší paní. A tak nakonec cesta ubíhala v relativní pohodě.

Těsně před výstupem z vlaku jsme, už nevím proč, začali ftipkovat na téma vaříč a náhle jsme zjistili, že ve snaze utlumit moje vášně pro tahání nadbytečné bagáže ve stylu „*raději mám vše dvakrát*“ nakonec nemáme vaříč žádný. Při plánování cesty totiž proběhla docela vášnivá diskuze na téma „*kolik je nutné sebou vláčet vaříčů a bomb*“. Nakonec jsme se usnesli, že na vaření čajů a kávy postačí bohatě jedna bomba a jeden vaříč pro všechny. Dotyčný vyvolený mi pak měl sdělit, jak plnou bombu doma má, abych event. koupila novou bombu a vzala vaříč já. Jeho stručnou sms „*polovina*“ jsem si pak vysvětlila tak, že je to dostačující množství, zatímco on mi tím sděloval, že vaříč nebere... Nesnáším úsporné smsky...

Je fakt, že hodnou chvíli absolutně nikdo nevěřil tomu, že jsem opravdu, ale opravdu nevzala do rezervy svůj vaříč s bombou. No tak dobře, tajnou pojistku jsem si přece jenom vzala.

Ano, teď jsem mohla klidně přiznat, že mám sebou elektrický ponorný vaříč. A překvapivě se neozvaly žádné poznámky o tom, že sebou tahám zbytečnosti :o))).

Ve Veselí jsme ještě učinili pokus o koupi nějakého vaříče, ale neuspěli jsme. Tak jsme to ponechali osudu. Ostatně nějak nikdo se neobával, že bychom cestou zhylnuli žízni a hladem.

Z Veselí jsme jeli nejkratší cestou na Hamr. Odtud jsem původně chtěla na Metel, ale odradil nás kus cesty, co vede polňačkou. S kolem na těžko se nám tam drncat fakt nechtělo. A tak jsme to vzali po asfaltových lesních cestách až na Peršlák. Naprostá paráda.

V Evženově údolí jsme dali pauzičku a večeřičku. Byl akorát tak čas doplnit něco do bříšek. Ostatně nebylo jisté, zda dál ještě nějakou hospodu potkáme a spát o hladu se nám nechtělo.

Pokračovali jsme „po žluté“ na Jemčinu. Tady nás asi v polovině cesty nemile překvapil zbrusu nový asfaltový koberec. Proboha PROC?!? Vždyť tu byla taková pěkná lesní cesta. Asfaltování ale zřejmě souvisí s rekonstrukcí objektu Zadní Dvůr – tady se zcela evidentně plánuje ubytování ve vyšší cenové hladině, a tak je potřeba tomu přizpůsobit i okolí, že... Přece si návštěvníci neroztlučou svá drahá auta s náhonem „na všechny čtyři“, až pojedou za čerstvým vzduchem, že...

Jemčina – z roku 2006 si tenhle zámek pamatují jako krásně zrekonstruovaný objekt. Teď mě vzhled nemile překvapil. Objekt chátrá, restaurace i penzion jsou uzavřeny a plot i blízké okolí zámku se zcela evidentně hodí jen k reklamě. Černínové by ze současného stavu svého vyhlášeného loveckého zámečku asi radost neměli...

Pro nocleh jsme dnes zvolili RS Bateria Slaný. Je kousek pod Jemčinou a je to velmi příjemný kemp na břehu Nežárky a navíc u splavu. Byl konec sezóny, takže byly volné i chatky, čehož jsme s ohledem na předpověď počasí využili. A dobře jsme udělali, protože v noci se přehnal pár pořádných slejváků.

RS Bateria Slaný, Jemčina – moc příjemný kemp na břehu Nežárky. Je tu dost místa pro stany, ale k dispozici jsou i chatky. WC je volně přístupné, sprchy jsou na klíč, takže čistota je zaručena. Před sociálkami jsou volně přístupné umývárky se studenou vodou. Teplá voda je jen ve sprchách a na žetony. K dispozici je i kuchyně s kuchařkou, takže bylo možné objednat si snídani. V areálu je také hospoda a kde se pivo točí, tam špatně být nemůže :o))).

Úterý 26. 8. 2014

Ráno jsme se probudili do deště, ale zatím nebyl důvod k panice. V chatičkách nám bylo víc než dobře. Ovšem co by to bylo za ráno bez čerstvé kávy nebo čaje, že?!? Ano, nastal čas užít si svých 5 minut slávy – že to nakonec víc nebude, to jsem ale ve chvíli, kdy jsem vytahovala ponorný vaříč z brašny, ještě netušila. Došla jsem pro ešus vody, strčila jsem vaříč do zásuvky a už jsme se začali těšit na hrnek teplého voňavého životabudiče.

První várka vody se zdárně uvařila, ale pak jsem udělala osudovou chybu. Ponorný vaříč jsem vyndala z vroucí vody, zalila jsem připravené hrnky a na ponorák jsem do ešusu nalila novou várkou studené vody...

Ano, tušíte správně. Od této chvíle jsme byli definitivně bez jakéhokoli vaříče...

Na další horkou vodu jsme si museli počkat, až se otevře kuchyň, ale za to jsme ke kávě dostali i objednanou snídani – výborný domácí meruňkový koláč. Paní kuchařku tu tedy mají opravdu skvělou.

Po snídani s námi začali "šít čerti". Intenzita deště sice neustávala, ale mezi jednotlivými přeháňkami byly čím dál větší pauzy. A tak jsme začali balit s tím, že jedenáctá rozhodne. A opravdu rozhodla. Pršet přestalo, takže jsme dali startovní pivo a kávu a vyrazili jsme jižním směrem.

Před Stráží nad Nežárkou jsme plánovali udělat zastávku u jakýchsi mohyl a na židovském hřbitově, jejichž existenci avizovaly mapy.cz. Místo mohyl jsme ale našli sběrný dvůr a místo židovského hřbitova velký pískový lom...

Ve Stráži nad Nežárkou jsme se zastavili u zámku, ale dovnitř byl striktní zákaz jakéhokoli vstupu s kolem, tak jsme rychle ztratili zájem o další prohlídku. A na hospodu zase bylo moc brzy. Nějak nebyl důvod se tu zdržovat déleji, a tak jsme pokračovali dál. Vybrala jsme cestu po vesnických silničkách a jelo se nám velmi příjemně. Provoz téměř žádný a kolem nás jen lesy nebo rybníky. Zkrátka jihočeská idyla v plné palbě.

V Chlumu u Třeboně byl ale naopak nejvyšší čas nějakou tu hospodu navštívit. Vybrali jsme jednu na hrázi rybníka a zvolili jsme dobře. Po výborném obědě jsme učinili další pokus o nákup vaříče a BYLI JSME ÚSPĚŠNÍ!!! V rybářských potřebách jsme koupili klasický skládací vaříč na tuhý líh a v železářství přikoupili krabičku pevného lihu. Jak málo někdy stačí člověku k radosti :o))).

Z Chlumu jsme jeli bývalou signálkou podél hranic. Tyhle silničky bývají občas loterie – někde je asfalt dobrý, jinde je to tankodrom. Tady se ale jelo parádně. Silnička jedna báseň, v podstatě furt a pořád z kopce, a kolem jen samé lesy, ticho a klid.

Z lesa jsme vyjeli na hranicích u motorestu Halámky. Tak na tomto místě se zastavil čas, a to dávno před revolucí. Na dveřích sice cedulka zvala na výborné presso, ale jen jsme překročili práh, okamžitě mi v hlavě zanotoval pan Suchý: „*Vzduch je modrým nikotinem nasycen, nový ubrus starým vínem polit...*“ a mě osobně chuť na jakoukoli kávu přešla. Nikotinem nebyl nasycen jen vzduch, ale i veškeré zařízení pamatující zřejmě „lepší“ 80. léta 20. stol. a o tom, kdy se tu naposledy malovalo, praly se záclony nebo čistilo čalounění, jsme raději ani nepřemýšleli.

Potřebovali jsme si ale odpočinout, tak jsme se v tom zapáchajícím skanzenu usadili. Dlouhé minuty se ale nedělo nic, tak jsme začali hledat obsluhu. Byla to dívčina s vietnamským chlapcem, kteří cosi řešili venku u grilu. Bylo na nich vidět, že jsou návštěvou hostů velmi překvapeni – na něco takového tady rozhodně nebyli zvyklí :o))) Náš dotaz po avizovaném „výborném presso“ byl neúspěšný – dívčina ani netušila, že takovou samolepku na dveřích mají. Káva byla jen rozpustná a bez mléka. Čaj nějak nemohli najít a obyčejnou vodu nám odmítli natočit s tím, že netuší, zda je pitná. Nakonec byli uspokojeni aspoň pivaři, i když jen lahváčem. Obsluha se omlouvala, že čekají zboží; jak dlouho jsme se ale raději neptali...

Musím říct, že z takovýchto míst na mě padá smutek. Tady muselo být kdysi hodně živo a veselo – motorest přímo na hranicích, kde jezdí kamiony, to musel být ráj pro kšefty. Ale dnes... Kdo a hlavně proč by se tady dnes zastavoval...

České Velenice – tohle město na mě působilo také velmi stísněně. Zaprášené, nezajímavé, smutné. V ulicích k vidění jen prázdné výlohy a skupinky romských spoluobčanů. Nešlo přehlédnout, že tady prosperují pouze obchody našich vietnamských spoluobčanů nebo ty s červenou lucerničkou nad vchodem. Ne, nevidím tohle poprvé – stejná situace se opakuje i v

jiných příhraničních městech. Tady zkrátka nejsou peníze, které by se točily a ani lidé, kteří by je točily...

Jen jsme ale projeli bývalou celnicí do Gmündu, rázem jsme se ocitli v jiném světě. Hranice už pár let neexistují, ale v obdobných místech budou patrně ještě hodně dlouho. Rozdíl mezi životem na České a Rakouské straně hranice je tady víc než do očí bijící.

Najít Camping Sole-Bad-Felsen nebylo obtížné, jeli jsme zkrátka podle ukazatelů na Aquapark. Brána kempu ale byla pevně uzamčena a v recepci nikdo. Jak to?!? Vždyť mají mít otevřeno až do 22 hodin?!? Bez úspěchu jsme vyzkoušeli všechny brány a nakonec jsme se rozhodli zajet do vedlejšího hotelu, a dotázat se. A zvolili jsme dobře, protože hotelová recepce obsluhovala i camp. Jak jsme později zjistili, bylo to dokonce napsáno na bráně pod otevírací hodinou, ale to by se na ceduli nesmělo číst jen to, co je napsáno velkým písmem.

Camping-Platz Sole-Felsen-Bad – camp je vzorně rozdělen na jednotlivá stanoviště. Je určen hlavně pro karavany, ale je zde i prostor pro stany. A je to klasický Rakouský camp, takže sociálek je víc než dost a jsou čisté, teplá voda je v ceně, k dispozici jsou dřezy na nádobí, pračka a sušička. Jen obchod a kuchyňka chyběly. Za to tu byl grilovací kout. Cena je trošku vyšší, ale to souvisí s tím, že jde o camp patřící k Aquaparku. Na druhou stranu je ale v ceně 20% sleva na 4-hodinovém vstupném – A TO SE VYPLATÍ :o)).

Středa 27. 8. 2014

Ráno jsme se opět probudili do deště. Dneska nám to ale bylo dost jedno, protože v plánu byla JEN návštěva "sole-badu". V pauzách mezi přeháňkami jsme tak měli dost času uvařit čaj a kávu, a když v půl osmé přijelo pekařské auto s čerstvým pečivem, nechybělo nám vůbec nic. Dnes jsme nikam nespěchali, takže co víc si přát, než ležet ve stanu ve vyhřátém spacáčku s hrnkem voňavé kávy, čerstvým pečivem a knihou. A když nám k tomu na stan ještě bubnovaly dešťové kapky, byla ranní siesta dokonalá.

Kolem desáté nás už ale polehávání ve stanech nebavilo. A na bazén zase bylo brzy. Tak jsme navlékli pláštěnky a vydali jsme se k blízké benzínce na jednu "lepší" kávu a já jsem navíc měla nutkavou potřebu sníst pytlík gumových bonbónů. Vypadalo to jednoduše, ale dostat se přes kruháč, který byl zcela evidentně jedním z důležitých dopravních uzlů na okraji města, byl trošku logistický problém. Nicméně zvítězili jsme a za odměnu jsme si mohli dát jednu skvělou Milchkafee (a já pytlík gumáků) pěkně u stolečku v suchu a teple.

Pro zpáteční cestu jsme si už našli stezku pro pěší, která vedla po hrázi jezera. A byla to moc příjemná cesta. Všude klid a ticho a vzduch po dešti nádherně voněl.

Blížila se druhá odpolední, takže čas akorát tak vzít plavky a jít se naložit do teplých slaných bazénů v „sole-badu“. Zvolili jsme 4-hodinové vstupné a díky tomu, že jsme byli ubytováni v kempu, měli jsme ho za cenu 2-hodinového.

V aquaparku nás překvapilo, že valná většina návštěvníků byli Češi. Ale ono se není čemu divit. Z Česka je to sem kousek a co s dětmi na konci prázdnin, když je deštivo. Mě teda koncentrace kojenců moc dobře nedělala, ale tohle zařízení projektoval někdo s mozkiem, protože prostor je rozdělen na dvě zóny – bazénovou, kam mohou všichni, a pak saunovou, kam se může až od 16 let. Sice jsme bazény ve společné části prolezli všechny, ale pak jsme se zašili do části saunové a už jsme tam zůstali. Byl tam klid a k dispozici bylo množství

druhů saun, pára, bazénky, vířivky a, samozřejmě, i jezero :o))). A co bylo naprosto fantastické, to byla vyhřívaná kamenná lůžka z růženinu v odpočinkové místnosti.

Co mě ale v „*sole-badu*“ opravdu nepotěšilo, to byla místní restaurace. V aquaparcích mimo Česko mám velmi ráda tyhle restaurace, ale tady to bylo tak nějak na úrovni české samoobslužné jídelny či „*fást fídu*“. V nabídce byla jídla typu „*co friták dal*“ a boloňské špagety, v salátovém pultu se krčily 4 skoro prázdné misky s okurkou, rajčaty, zelím a listovým salátem. Obsluha pak byla velmi nepříjemná a kultura stolování nulová. Všude byly neodnesené tácy, opatlané stoly a napadané hranolky. To jsme my Češi fakt taková prasata?!? Jen sladký pult nezklamal - výběr skvělých zákusků a koláčů byl dostatečný a káva byla výborná.

Čtyři hodiny ve slaných koupelích a saunách nám utekly jako voda, a tak jsme v načaté relaxaci pokračovali pěkně ve svých spacáčcích. Další den nás zase čekalo kolo, tak jsme si to lenošení rychle ještě užili.

Čtvrtek 28. 8. 2014

Ráno jsme počkali, až nám sluníčko osuší stany, zabalili jsme se a vyrazili jsme. Vybrali jsme si cyklotrasu „*Natural weg*“ kolem Gmündu, ke které jsme měli prospekt, a která nás dovedla do centra města. Včera jsme si ho kvůli dešti nestihli prohlédnout, tak jsme se rozhodli napravit to teď. A stálo to za to. Gmünd je velmi pěkné městečko.

Nakonec jsme tu zůstali i na oběd – přece jenom nebyla jistota, že v malých rakouských vesničkách potkáme ve čtvrtek odpoledne otevřenou hospodu. Z Gmündu jsme pokračovali dál po „*Natural weg*“ a hned po výjezdu z centra jsme pochopili, co se v reálu skrývalo pod tajemným označením „*pushing zona*“, která byla vyznačena v prospektu k trase. Byly to schody. Strmé staré kamenné schody do údolí říčky. Byla to ale jediná záludnost, jinak to byla nádherná cesta okrajovou částí Gmündu a příměstskými lesoparky.

Pohodová byla i naše další cesta z Gmündu na sever. Chvíli jsme ještě jeli lesem a pak po rakouských venkovských silničkách, kde nebyl téměř žádný provoz. A těch hub, co jsme cestou viděli. Jeden výstavní kousek vedle druhého. Ale neshírali jsme je, protože co s nimi...

Litschau – poslední rakouské městečko, které jsme projížděli, navíc natolik velké, že tady byl market i restaurace. Obojího jsme náležitě využili k exhumaci našich těl a k doplnění potravy na večeři a snídani. Z Litschau jsme vystoupali poslední krátký dokopec a pak nás čekalo úžasných cca 10 km furt a pořád s kopce až do kempu U čerta na břehu rybníka Hejtman. Po dvou dnech ve stanu jsem se s radostí ubytovala v pokoji s kuchyňkou a WC. Bylo to sice trošku na způsob ubytovny, ale postel byla pohodlná a spalo se parádně.

Pátek 29. 8. 2014

Ráno se vařila káva a čaj snadno, protože k dispozici byla varná konvice a vybavená kuchyňka. Stanovat je sice krásná záležitost, ale takový pokojíček s kuchyňkou má také svá pozitiva :o))).

V poklidu jsme zabalili a vyrazili jsme směrem ke Chlumu u Třeboně, kde jsme udělali první zastávku. Vyjeli jsme ke kostelu Nanebevzetí Panny Marie, který se tyčí na vršku nad hrází rybníku Hejtman. Kostel je to velký a nádherný, ale nahlédnout se dá jen přes mříž. Zcela

nepochopitelně se v turistické sezóně otevírá jen v pondělí v podvečer. Pak jsme ještě dali startovní pivo a kávu v cukrárně a pak už jsme opravdu vyrazili na další cestu. Jeli jsme klasiku na Majdalenu, kde jsme se koukli k jezu Pilař. Nikdy jsem u tohoto jezu nebyla, tak jsem na ten nejnebezpečnější jez na Lužnici byla velmi zvědavá. Na první pohled vypadá zcela nevinně, ale jak jsem byla poučena, opak je pravdou, protože nahoře nad jezem je rychle tekoucí voley a dole pod jezem jsou silné spodní proudy. Takže když tady vodák na jez zareaguje pozdě nebo podcení voley před jezem, pak „děj se vůle Boží“ ...

Z Majdaleny jsme zamířili do Třeboně a kudy jinudy, než Třeboňským polesím přes Barboru a kočárovou cestou kolem slatiny k Opatovickému rybníku a za chvíli jsme byli na hrázi Světa. A co v Třeboni?!? No co asi. Přece na rybí polévku na Rožmberskou baštu :o))). Jako vždy byla skvělá a následná ryba rovněž.

Odpoledne začala mračna mírně vyhrožovat, že by mohlo sprchnout, takže jsme se krátce po obídku vydali dál – přes Přeseke, kolem Rožmberského rybníka, přes Lužnici, Klec až do Vlkova do kempu Měruše. A jen jsme dojeli, začalo pršet. No, pršet, spíš se spustil pěkný chcanec, ale to už nám bylo dost jedno.

Kemp byl opět téměř prázdný – zkrátka bylo po sezóně. A opět tu byly k dispozici volné chatičky, resp. byly to takové ty malé zahradní domečky. Ale to bylo fuk, pořád lepší než v tom dešti stavět stan. A dobře jsme udělali, že jsme na sobě nešetřili, protože v noci ještě párkrát notně sprchlo.

Kemp Měruše u pískových jezer – kemp je určený hlavně vodákům, takže přístup je až k řece a míst pro stany je tu víc než dost. Pro „šampóny“ jsou tu k dispozici 4 velké vícelůžkové chaty a pak tři malé dvoulůžkové chatičky. K dispozici je teplá voda na žetony a kuchyňka s vařičem a varnou konvicí. Jediným problémem je tady pitná voda – ta co teče z kohoutku sice pitná je, ale je velmi mineralizovaná, takže poněkud nevábně voní. Do kuchyňky se pitná voda dováží v barelech a je určena jen pro vaření v kuchyňce. Při plné obsazenosti kempu s tím je asi trochu problém, nás tady ale bylo pár, takže pitné vody bylo dostatek.

Sobota 30. 8. 2014

Ráno jsme se probudili do pravého podzimního rána – všude kolem nás byla mlha a vlhko a pavučiny ve větvičkách stromků byly ozdobeny kapkami deště. Babí léto bylo tu a v plné parádě. A ten vzduch :o))).

Dneska už jsme opravdu nikam nechvátali. Jediným cílem bylo dojet do Veselí, zajistit jízdenky a rezervaci pro kola na nejbližší možný vlak, a pak někde v teple a u žejdlíku vyčkat do odjezdu. A tak se také stalo. Jízdenky se nám podařilo zakoupit na vlak v 13:30 a my měli skoro 2 hodinky času. Z Veselí byla výluka do Soběslavi, takže se nabízela možnost popojet ještě ten kousek na kole, ale lenost byla silnější a hospoda u Lužnice zrovna otevírala :o))). Pravda, byl to sice vopruz jet busem a pak se vši bagáží přestupovat na vlak, ale obídek a kávačka také neměly chybu.

Putování do Gmündu a zpět bylo sice krátké, ale mělo svá velká pozitiva:

- opět jsem si ověřila, že sehnat jakýkoli turistický vařič není snadné ani v turistické oblasti. Necht' si „kdoChceCoChceŘíká“, odteď se už na vařiči nedomlouvám, ale spoléhám výhradně na sebe. Já zkrátka bez ranní kávy nefunguju.

- oživila jsem si, jaké je to úžasné zase vařit na obyčejném skládacím lihovém vařiči – proboha, proč se mi blbci honíme za bůhvíjakými vymoženostmi s napichovacími či šroubovacími mechanizmy, když to jde i bez nich a je to tak jednoduché a ruku na srdce, kdo z nás ho nemá někde doma na spodku šuplíku :o))).
- po dlouhé době se mi zase povedlo strávit pár dní na kole „na těžko“ a musím říct, že to byla naprostá paráááda :o)))